

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžp/10/2013
Identifikačné číslo spisu:	1011200082
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1011200082.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcov : 1/ X., bytom Y., T., 2/ Y. H., bytom F. XX, 3/ K. J., bytom L., T., všetci právne zastúpení JUDr. Martou Gahérovou, advokátkou, so sídlom AK, Grösslingova 58, Bratislava, proti žalovanému : Okresný úrad Bratislava, so sídlom Staromestská 6, 814 40 Bratislava, za účasti : N. T., bytom Y. XX, T., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A-2010/2351-DLD z 25. novembra 2010, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/11/2011-92 zo 14. novembra 2012, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/11/2011-92 zo 14. novembra 2012, p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „prvostupňový súd“ alebo „súd prvého stupňa“) zamietol v súlade s ustanovením § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali preskúmania zákonnosti v záhlaví uvedeného rozhodnutia, ktorým žalovaný na základe odvolania žalobcov zmenil podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov rozhodnutie Mesta Pezinok (ďalej len „stavebný úrad“) č. 5/81-DSP, kol/3271-13973/2010 z 5. augusta 2010 (ďalej len „prvostupňové správne rozhodnutie“) tak, že podľa ustanovení §§ 88 ods. 1 písm. b/, 88a ods. 4, § 66 stavebného zákona, v nadväznosti na ustanovenie § 85 ods. 2 stavebného zákona v spojení s ustanovením § 10 vyhlášky č. 453/2000 Z. z. dodatočne povolil zmenu dokončenej stavby : „Stavebné úpravy hospodársko-prevádzkovej budovy na bowlingovú herňu so zázemím“, na pozemkoch parc. č. XXXX/X, XXXX/X, kat. územie T., pre stavebníčku N. T., bytom Y., XXX XX T.“ a zároveň podľa ustanovení §§ 85 ods. 2 a 82 ods. 1 stavebného zákona, v spojení s ustanovením § 88a ods. 9 stavebného zákona povolil užívanie zmeny dokončenej stavby „Stavebné úpravy hospodársko-prevádzkovej budovy na bowlingovú herňu so zázemím“, na pozemkoch parc. č. XXXX/X, XXXX/X, kat. územie T., pre stavebníčku N. T., bytom

Y., XXX XX T..

O trovách konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania dôvodiac, že žalobcovia v konaní úspech nemali, stavebníčke pribratjej do konania žiadne trovy v konaní podľa obsahu spisu nevznikli a žalovaný právo na náhradu trov v konaní o preskúmanie zákonnosti jeho rozhodnutia z povahy veci nemá.

Krajský súd odvolávajúc sa na ustanovenia § 82 ods. 1, § 85 ods. 1 až ods. 3, § 88 ods. 1 písm. b/, § 88a ods. 4 a § 137 ods. 1 až ods. 4 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „stavebný zákon“ alebo „zákon č. 50/1976 Zb.“) posúdil relevantnosť jednotlivých žalobných námietok. K námietkam k označeniu účelu užívania predmetnej stavby poukázal na to, že z dokumentácie jej skutočného vyhotovenia a určenia jej priestorov nepochybne vyplýva, že ide o bowlingovú herňu vybavenú barom a miestami na sedenie pre hostí, čo však z herne nerobí pohostinstvo, rovnako ako prevádzka baru napr. na kúpalisku nerobí z kúpaliska pohostinstvo dodajúc, že či sa táto barová časť nazve zázemím alebo inak, nie je z hľadiska účelového určenia priestorov rozhodujúce a mal za to, že svojmu účelu by mohla bowlingová herňa slúžiť bez ohľadu na druh podávaného občerstvenia v barovej časti, dokonca aj bez barovej časti a ohľadom tejto námietky uzavrel, že skutočnosť, že herňa je vybavená barom, v ktorom je možné podať hosťom občerstvenie, vrátane alkoholických nápojov teda neznamena, že z hľadiska účelu užívania ide o pohostinstvo, ako to tvrdia žalobcovia. V súvislosti s touto námietkou ďalej zastal názor, že v konaní o povolenie užívania stavby na daný účel nie je stavebný úrad kompetentný riešiť otázky, aký druh občerstvenia sa bude hosťom ponúkať, či budú v herni podávané alkoholické nápoje len hráčom bowlingu alebo aj iným zákazníkom, prípadne aké budú otváracie hodiny predmetnej prevádzky alebo či je vhodné na vývesný štít prevádzky bowlingovej herne umiestniť reklamu na alkoholický nápoj, keďže odpovede na tieto otázky nedeterminujú zákonnosť napadnutého rozhodnutia, hoci môžu mať vplyv na kvalitu bývania v danej lokalite dodajúc, že riešenie uvedenej problematiky patrí do kompetencie obce a jej samosprávnych orgánov.

Ďalej mal za to, že prevádzka bowlingovej herne podporuje lokálne športovo-rekreačné aktivity a preto je svojou povahou a kapacitou zlučiteľná s funkciou individuálneho rodinného bývania, ktoré je z hľadiska územného plánu Mesta Pezinok hlavným funkčným využitím daného územno-priestorového celku doplniac, že keďže nejde o veľkokapacitnú komerčnú prevádzku zábavného typu, ako to tvrdia žalobcovia, ale ide o priestor ponúkajúci športové a rekreačné využitie s kapacitou 28 miest, nemôže zaťažovať dané územie natolko, aby to negatívne ovplyvnilo prevládajúcu funkciu bývania. Poukázal na to, že zo záväznej časti územného plánu, ktorá reguluje daný územno-priestorový celok nevyplyvajú jednoznačné rozdiely pre prípustné doplnkové funkčné využitie územia a pre jeho neprípustné funkčné využitie a uviedol tiež, že prevádzka je svojou povahou a prípadnými dosahmi na dané územie neporovnateľná s takým funkčným využitím územia, ktoré pre danú lokalitu územno-plánovacia dokumentácia vylučuje (kapacitná poľnohospodárska funkcia, kapacitné podnikateľské prevádzky, areálové výrobné funkcie, areálové skladové prevádzky, areálové dopravné zariadenia) a preto mal za to, že v týchto intenciách je treba vykladať aj pojem „nekomerčná vybavenosť“, ktorú územný plán pripúšťa dodajúc, že prevádzkami nekomerčnej vybavenosti na účely územného plánovania celkom iste nebudú len také prevádzky alebo zariadenia, ktoré sú ekonomicky nerentabilné. Z uvedených dôvodov mal za to, že nemožno konštatovať, že sa rozhodnutie o povolení prevádzky prieči územnému plánu a z tohto dôvodu aj zákonu.

Poukázal tiež na to, že správne orgány pri povoľovaní prevádzky celkom pochopiteľne prihliadli aj na to, že predmetná stavba v minulosti dlhodobo slúžila prevádzkovým účelom, nikdy nešlo o stavbu slúžiacu výlučne na bývanie a preto z hľadiska funkčného využitia zostáva bezo zmeny, mení sa len spôsob jej využitia argumentujúc ďalej, že z tohto dôvodu nemožno porovnávať účelové určenie stavbou zastavaného pozemku s určením susedného pozemku, na ktorom stojí stavba rodinného domu vo vlastníctve žalobcov a opakovane zdôraznil, že prípadné negatívne vplyvy zmeny spôsobu využitia prevádzky môže regulovať svojimi nástrojmi územná samospráva.

Námietky týkajúce sa narušenia súkromia a pohody bývania v súvislosti s povoľovanou prevádzkou na rozdiel od žalovaného nepovažoval za občianskoprávne, ktoré by prekračovali rámec právomoci orgánov štátnej stavebnej správy a odôvodňovali by potrebu odkázať účastníkov na súd a za týmto účelom prerušiť správne konanie uvedúc, že posudzovanie miery zásahov rekolaudovanej prevádzky v súvislosti

so zmenou účelu jej využitia do práva a oprávnených záujmov vlastníkov susedných nehnuteľností, ktorí sú účastníkmi správneho konania, patrí nepochybne do kompetencií stavebného úradu. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že vlastník susednej nehnuteľnosti, ktorý sa cíti nad mieru primeranú pomerom obťažovaný hlukom či inými imísiami produkujúcimi vlastníkom nehnuteľnosti s legálnou prevádzkou bowlingovej herne sa môže obrátiť na súd so žalobou o zdržanie sa takýchto zásahov do vlastníckych oprávnení dodajúc však, že uvedené občianskoprávne konanie však nie je podmienkou ani predpokladom pre vydanie rekolaudačného rozhodnutia, ktoré vec posudzuje z tzv. stavebno-právnych aspektov.

K námietkam týkajúcim sa nedostatočne zisteného skutkového stavu v súvislosti s meraním hluku spôsobeného prevádzkou a nepreverením hodnôt nameraných v protokole o meraní predloženom stavebníckou zaujal názor, že meranie uskutočnila odborne spôsobilá osoba a z protokolu nevyplyva, že by sa meranie uskutočnilo v čase, keď prevádzka nebola dostupná verejnosti poukazujúc zároveň na skutočnosť, že stavebný úrad nie je vybavený na to, aby meranie hluku vykonal sám, pričom posudzuje len podklady predložené navrhovateľom a ak ide o odborné posudky, vychádza z ich obsahu, pokiaľ nezistí ich nesprávnosť. V tejto súvislosti argumentoval tiež tým, že žalobcovia správnosť nameraných hodnôt relevantným spôsobom nespochybnili, nepredložili iné výsledky merania hluku spôsobeného predmetnou prevádzkou a preto nebol dôvod, aby správne orgány predložený protokol neakceptovali.

Nestotožniac sa tiež s námietkou, ktorou žalobcovia poukazovali na nedostatočný počet parkovacích miest dôvodil tým, že správne orgány dôvodne poukázali na kladné stanovisko príslušného orgánu k zabezpečeniu statickej dopravy, ktorým boli v konaní viazané s tým, že nebolo úlohou stavebného úradu skúmať, či zákazníci prichádzajú do prevádzky každý na svojom motorovom vozidle, alebo či prichádzajú štyria v jednom motorovom vozidle, s čím bolo kalkulované pri výpočte parkovacích miest považujúc s ohľadom na kapacitu prevádzky, ktorá sa síce nachádza v obytnej zóne s rodinnými domami, zvýšené zaťaženie lokality statickou dopravou prakticky za zanedbateľné a preto nemal dôvod považovať počet vytvorených šesť parkovacích miest za nedostatočný a z tohto dôvodu vydané rozhodnutia za nezákonné.

Vzhľadom na uvedené dospel krajský súd po preskúmaní veci k záveru, že správne orgány v konaní dostatočne zistili skutkový stav veci, tento po právnej stránke správne posúdili a svoje závery aj dostatočným spôsobom odôvodnili a nakoľko námietky žalobcov neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia, postupom podľa § 250j ods. 1 OSP žalobu zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podali žalobcovia v zákonnej lehote odvolanie, ktoré odôvodnili tým, že súd prvého stupňa z vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ OSP), ďalej že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP) a naviac, že napadnuté rozhodnutie súd prvého stupňa ani náležite, zrozumiteľne a hmotnoprávne neodôvodnil.

S poukazom na ustanovenia § 85 ods. 1 až ods. 3, § 8 ods. 1 až ods. 3, § 11 ods. 5, § 13 ods. 1, § 13 ods. 3 písm. b/, § 27 ods. 3 stavebného zákona, § 12 ods. 1 a § 12 ods. 6, ods. 9 a ods. 10 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 55/2001 Z. z. o územnoplánovacích podkladoch a územnoplánovacej dokumentácii považovali za absurdné a arbitrárne závery súdu prvého stupňa, že rozhodnutie o povolení prevádzky bowlingovej herne so zázemím sa neprieči územnému plánu a aj zákonu a že z hľadiska funkčného využitia ostáva stavba bezo zmeny a mení sa len spôsob využitia. Po oboznámení účelového využitia predmetnej stavby v minulosti (od roku 1948) považovali za potrebné zdôrazniť, že predchádzajúce prevádzky nachádzajúce sa v predmetnej stavbe neboli dostupné širokej verejnosti, nekonali sa tam žiadne spoločenské a firemné akcie, neboli charakteristické zvýšeným hlukom zabávajúcich sa hostí, zvýšeným hlukom z audio zariadení, zvýšeným pohybom osôb a dopravných prostriedkov do neskorých nočných hodín ako je to pri bowlingovej hri (otvorenej pravidelne 4 dni v týždni vrátane dní pracovného pokoja - štvrtok, piatok, sobota, nedeľa od 15.00 hod do 23.00 hod; a v dňoch pondelok až streda je prevádzka otvorená na objednávku) a naviac v dňoch pracovného pokoja boli predchádzajúce prevádzky zatvorené, tzn. predchádzajúce prevádzky nemali taký negatívny vplyv na funkciu bývania v ich rodinnom dome, ako má prevádzka bowlingovej herne s barom.

Mali za to, že prihliadať na skutočnosť, že stavba nebola nikdy rodinným domom a z tohto dôvodu by mala mať výnimku z posudzovania podľa záväznej časti územnoplánovacej dokumentácie v čase rekolaudácie stavby je jednak v rozpore s účelom územnoplánovacej dokumentácie, v rozpore s

verejným záujmom a tiež v rozpore so stavebným zákonom dodajúc, že nikdy netvrdili, že stavba musí byť využívaná na bývanie avšak zastali názor, že v stavbe môžu byť povolené len také prevádzky, ktoré sú zlučiteľné s funkciou bývania podľa záväzného regulatívu. V tejto súvislosti poukázali na to, že verejný záujem nemožno chápať ako bezpodmienečný záujem obce vyjadrený v stanovisku s tým, že verejným záujmom je v tomto prípade práve VZN č. 2/97 v znení neskorších predpisov, ktoré určuje záväznú funkčnú regulatívu a z ktorého jednoznačne vyplýva, ako je formulovaný záväzný regulatív funkčného využitia daného územia doplniac, že stavebný zákon, ani iný zákon neumožňuje žiadnemu správnomu orgánu svojimi rozhodnutiami meniť legitímny verejný záujem vyjadrený vo všeobecne záväznom nariadení. Poukázali tiež na to, že daný územnopriestorový celok 6-3 je určený prednostne pre individuálne formy obytných štruktúr teda na rodinné bývanie a môžu sa tam nachádzať len prevádzky, ktoré toto bývanie podporujú alebo negatívne neovplyvňujú a s odkazom na čl. 2 ods. 2 Ústavy SR ďalej dôvodili, že súd prvého stupňa, ako aj žalovaný a tiež Mesto Pezinok sú vyššie citovaným VZN - platným územným plánom mesta a najmä jeho záväznou časťou viazaní a nie sú oprávnení vydávať rozhodnutia v rozpore s ním. Poukázali tiež na to, že ich námietky týkajúce sa rozporu so záväznou časťou územného plánu Mesta Pezinok, ako aj odvolanie v správnom konaní smerovali od začiatku proti stanovisku Mesta Pezinok, ktorým vyjadril súlad s územným plánom mesta, avšak prvostupňový správny orgán ani žalovaný nepostupovali podľa §140b ods. 6 stavebného zákona a nevyžiadali si stanovisko nadriadeného orgánu.

Ďalej nesúhlasili so zhodením ich žalobných námietok, ktorými poukazovali na to, že povolením „bowlingovej herne so zázemím“ došlo aj k povoleniu pohostinského zariadenia, konkrétne s argumentom súdu prvého stupňa, že skutočnosť, že herňa je vybavená barom, v ktorom je možné podať hosťom občerstvenie vrátane alkoholických nápojov neznamena, že z hľadiska účelu užívania ide o pohostinstvo. V tejto súvislosti mali za to, že označenie, ktoré súd prvého stupňa uvádza „bar“ je obsahovo totožné s označením „pohostinstvo“, ide o synonymá, ktorými sa označuje prevádzka s predajom alkoholických a nealkoholických nápojov spojená s ich priamou konzumáciou zdôrazniac však, že prevádzkovanie baru, resp. pohostinstva nemožno podradiť pod neurčitý pojem zázemie, z ktorého vôbec nevyplýva, že tam ide o predaj a konzumáciu alkoholických nápojov a usporadúvanie spoločenských a firemných akcií. Zdôraznili, že v žalobe namietali skutočnosť, že žalovaný spolu s povolením bowlingovej herne povolil aj prevádzku pohostinstva, respektíve baru, bez toho, aby bol riadne vyhodnotený vplyv prevádzky baru v konaní o zmene v účele užívania stavby a súlad prevádzky baru, resp. pohostinstva so záväzným funkčným využitím daného územia a tiež, že žalovaný neurčil žiadne podmienky užívania stavby v súlade s ustanovením § 82 ods. 1 stavebného zákona, napríklad max. kapacitu prevádzky, obmedzenie prevádzkovej doby v nočných hodinách a podobne čím vlastne žalovaný povolil prevádzku herne s barom v lokalite s čistým bývaním bez akýchkoľvek obmedzení a podmienok užívania.

Rovnako nesúhlasili s tvrdením krajského súdu, že prípadné negatívne vplyvy zmeny spôsobu využitia prevádzky patria do kompetencie územnej samosprávy a v tomto smere poukázali na to, že účelom konania o zmene v užívaní stavby (§ 85 stavebného zákona) je jednak ochrana verejného záujmu vyjadreného v záväznej časti územnoplánovacej dokumentácie a jednak vyhodnotenie vplyvov navrhovaných zmien v užívaní stavieb na okolité stavby, pohodu bývania a životné prostredie.

Opakovane namietali, že žalovaný správny orgán, ako aj súd prvého stupňa sa pri vydávaní rozhodnutí neriadili príslušnými právnymi predpismi, a to najmä ustanovením § 85 ods. 1, 2, 3 stavebného zákona a VZN č. 2/97 v znení neskorších predpisov - záväznou časťou územného plánu Mesta Pezinok majú za to, že je nepochybné, že prevádzka bowlingovej herne s barom má negatívny vplyv na bývanie v ich rodinnom dome a prevádzkovaním predmetnej herne a baru sú dotknutí na ich hygienických a občianskych právach.

Ďalej mali za to, že súd prvého stupňa nesprávne posúdil ich námietku, ktorou poukazovali na nedostatočný počet parkovacích miest. V tejto súvislosti poukázali na to, že súd svoje rozhodnutie odôvodnil s „kapacitou prevádzky“, pričom neuviedol z akej kapacity vychádzal zdôrazniac, že kapacita prevádzky nevyplýva ani z rozhodnutia žalovaného. Uviedli, že v dodatku k projektovej dokumentácii a administratívnom spise sa nachádza výpočet parkovacích miest pre 18 zákazníkov prevádzky, tzn., že kladné stanovisko príslušného orgánu k zabezpečeniu statickej dopravy bolo vydané ku kapacite 18 osôb. Poukázali tiež na to, že účastníčka konania na pojednávaní dňa 14. novembra 2012 uviedla takmer dvojnásobnú kapacitu prevádzky, a to 28 osôb a tiež potvrdila, že zákazníci parkujú na ulici a parkovanie

vo dvore je prípustné len na požiadanie a upriamiac pozornosť na oficiálnu stránku prevádzky www.bowlinguferiho.sk, na ktorej sa uvádza kapacita prevádzky 30 osôb namietali, že z uvedeného je zrejmé, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav pre určenie dostatočného počtu parkovacích miest, a teda aj kladné stanovisko k počtu parkovacích miest vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu. Navyiac uviedli, že žalovaný v preskúmanom rozhodnutí neurčil žiadne podmienky užívania stavby ani v súvislosti s parkovaním, takže realita je taká, že vo dvore stavebnícky - účastnícky konania sa síce nachádzajú nejaké parkovacie miesta, ale keďže povinnosť umožniť zákazníkom aj zaparkovať vo dvore jej v rozhodnutí uložená nebola, stavebníčka si to vysvetlila po svojom a dvor je neustále zatvorený, zákazníci predmetnej prevádzky parkujú len na ulici a samozrejme pred ich rodinným domom a pod ich oknami, čím sú obťažovaní zvýšeným pohybom motorových vozidiel a zvýšeným pohybom osôb, ktorí postávajú a fajčia pri ich rodinnom dome, a to až do neskorých nočných hodín (23.00 hod).

Namietali, že napadnutým rozhodnutím bolo porušené ich ústavné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy SR (rozhodnutia Ústavného súdu SR II. ÚS 10/99, II. ÚS 234/03) uvedúc, že do obsahu tohto základného práva patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku SR a súčasne mali za to, že každý má právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Poukázali na to, že odôvodnenie žalovaného, ako aj súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku vytvára právnu neistotu, keďže z ich odôvodnení nie je možné predvídať možnosti a spôsob využitia stavieb v dotknutom území a napriek definovanému záväznému funkčnému využitiu je podľa ich výkladu prakticky možné dané územie využívať akokoľvek a zriaďovať na ňom akékoľvek prevádzky, stačí ak nie sú v územnoplánovacej dokumentácii uvedené ako neprípustné.

Záverom uviedli, že povolením zmeny užívania stavby na bowlingovú herňu s barom žalovaný, ako aj súd prvého stupňa povýšil úzky hospodársky záujem stavebnícky - účastnícky konania nad verejný záujem vyjadrený v záväznej časti územnoplánovacej dokumentácie Mesta Pezinok, narušil pohodu bývania v ich rodinnom dome, zasiahol do ich súkromia, životného prostredia a trvalo ohrozil ich vlastnícke práva a znehodnotil ich nehnuteľnosti.

S poukazom na vyššie uvedené navrhli, aby odvolací súd podľa § 250ja ods. 3 OSP napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného č. A-2010/2351-DLD zo dňa 25. novembra 2010 v spojení s rozhodnutím Mesta Pezinok - stavebný úrad, zn. 5/81-DSP, kol/3271-13973/2010 zo dňa 5. augusta 2010 zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnili náhradu trov konania v celkovej výške 1303,33 eur.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcov písomne nevyjadril.

Účastníčka konania vo svojom vyjadrení nesúhlasila s námietkami žalobcov obsiahnutých v odvolaní, označila ich za nepravdivé, neverené a zavádzajúce a poukazuje na skutočnosti, že bowling funguje už 26 mesiacov, v priebehu ktorých si našiel veľa športových nadšencov z Pezinka a okolia a že zatiaľ neboli žiadne sťažnosti ani námietky, navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcov úspech priznať nemožno.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 2 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a

povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len "rozhodnutie správneho orgánu").

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto (druhej) hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Predmetom súdneho prieskumu je v danej veci rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým v súlade s ustanovením § 59 ods. 2, § 46 a § 47 správneho poriadku, ako aj podľa príslušných ustanovení stavebného zákona zmenil príslušnú časť výroku prvostupňového správneho rozhodnutia Mesta Pezinok č. 5/81-DSP, kol/3271-13973/2010 zo dňa 5. augusta 2010 tak, že pôvodný text „v zmysle § 88, § 88a, § 66, § 55, § 85 a § 82 ods. 1 stavebného zákona sa podľa § 85 ods. 2 a § 88a stavebného zákona dodatočne povoľuje a podľa § 82 ods. 1 stavebného zákona povoľuje užívanie..." nahradil textom „... podľa ustanovení § 88 ods. 1 písm. b), 88a ods. 4, § 66 stavebného zákona, v nadväznosti na ustanovenie § 85 ods. 2 stavebného zákona v spojení s ustanovením § 10 vyhlášky č. 453/2000 Z. z. dodatočne povoľuje zmenu dokončenej stavby : „Stavebné úpravy hospodársko-prevádzkovej budovy na bowlingovú herňu so zázemím", na pozemkoch parc. č. XXXX/X, XXXX/X, kat. územie T., pre stavebníčku N. T., bytom Y. XX, XXX XX T., a zároveň podľa ustanovení §§ 85 ods. 2 a 82 ods. 1 stavebného zákona, v spojení s ustanovením § 88a ods. 9 stavebného zákona povoľuje užívanie zmeny dokončenej stavby : „Stavebné úpravy hospodársko-prevádzkovej budovy na bowlingovú herňu so zázemím", na pozemkoch parc. č. XXXX/X, XXXX/X, kat. územie T., pre stavebníčku N. T., bytom Y, XXX XX T...." V ostatných častiach ponechal napadnuté rozhodnutie nezmenené a v platnosti.

Z dôvodu zamedzenia opakovaného opisu priebehu stavebného konania, a to tak prvostupňového ako aj odvolacieho, sa Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd") rozhodol na účely poskytnutia jasného, stručného a zrozumiteľného odôvodnenia svojho rozhodnutia účastníkom konania, odkázať na podrobný opis stavebného konania obsiahnutého v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, s tým, že jeho zákonný priebeh a zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu posúdi v korelácii s jednotlivými odvolacími námietkami žalcov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, posúdiac dôležitosť jednotlivých odvolacích námietok považoval za potrebné sa v prvom rade vypořiadat' s dôvodnosťou námietky, ktorou žalobcovia opakovane (v rámci stavebného konania, ako aj v žalobe) poukazovali na zjavný rozpor navrhovaného funkčného využitia predmetnej stavby so záväznou časťou územnoplánovacej dokumentácie mesta Pezinok, konkrétne so Všeobecne záväzným nariadením mesta Pezinok č. 2/97 v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „VZN č. 2/97") majú za to, že žalovaný povolil prevádzku bowlingovej herne s tzv. zázemím resp. s pohostinstvom alebo barom do územnopriestorového celku 6-3, ktorý je určený pre individuálne formy obytných štruktúr, pričom tieto plochy sú prednostne určené pre funkcie individuálneho rodinného bývania v zástavbe rodinných domov. V tejto súvislosti tiež namietali, že ich námietky týkajúce sa rozporu so záväznou časťou územného plánu Mesta Pezinok, ako aj odvolanie v správnom konaní smerovali od začiatku proti stanovisku Mesta Pezinok, ktorým vyjadril súlad s územným plánom mesta, avšak prvostupňový správny orgán ani žalovaný nepostupovali podľa § 140b ods. 6 stavebného zákona a nevyžiadali si stanovisko svojho nadriadeného orgánu.

Podľa § 140b ods. 6 stavebného zákona ak odvolanie proti rozhodnutiu podľa tohto zákona smeruje proti

obsahu záväzného stanoviska, odvolací orgán konanie preruší a vyžiada si stanovisko k obsahu odvolania od dotknutého orgánu príslušného na vydanie záväzného stanoviska. Odvolanie spolu so stanoviskom dotknutého orgánu k obsahu odvolania predloží stavebný úrad orgánu, ktorý je nadriadeným orgánom dotknutého orgánu a vyžiada si od neho potvrdenie alebo zmenu záväzného stanoviska. Počas prerušenia konania neplynú lehoty na rozhodnutie o odvolaní.

Podľa § 140a písm. b/ stavebného zákona dotknutým orgánom je obec, ak nie je stavebným úradom podľa tohto zákona a konanie sa týka pozemku alebo stavby na jej území, okrem stavby diaľnice a cesty pre motorové vozidlá.

Z vyššie citovaného ustanovenia nepochybne vyplýva, že pokiaľ obec vystupuje v postavení stavebného úradu nie je dotknutým orgánom. Preto pokiaľ žalobcovia vytýkali, že konajúce správne orgány nepostupovali v súlade s ustanovením § 140b ods. 6 stavebného zákona a nevyžiadali si stanovisko nadriadeného orgánu je potrebné túto námietku označiť za nedôvodnú. V tejto súvislosti sa najvyššiemu súdu žiada uviesť, že obec ako stavebný úrad posudzovala súlad zmeny účelu užívania stavby so záväznou časťou územnoplánovacej dokumentácie podľa § 85 ods. 3 stavebného zákona.

Podľa § 85 ods. 1 stavebného zákona stavbu možno užívať len na účel určený v kolaudačnom rozhodnutí, prípadne v stavebnom povolení. Zmeny účelu užívania stavby, ktoré spočívajú v zmene spôsobu užívania stavby, jej prevádzkového zariadenia, v zmene spôsobu a v podstatnom rozšírení výroby alebo činností, ktoré by mohli ohroziť život a zdravie ľudí alebo životné prostredie, vyžadujú rozhodnutie stavebného úradu o zmene v užívaní stavby; na konanie o zmene v užívaní stavby sa vzťahujú primerane ustanovenia § 76 až 84.

Podľa § 85 ods. 2 stavebného zákona zmenu v užívaní stavby, ktorá je spojená so zmenou stavby, prerokuje stavebný úrad pri stavebnom konaní a po jej dokončení vykoná kolaudáciu zmeny stavby. Zmenu v užívaní stavby, ktorá je spojená so zmenou stavby spočívajúcou v stavebných úpravách, ktorými sa podstatne nemení vzhľad stavby a nezasahuje sa do nosných konštrukcií stavby, môže prerokovať stavebný úrad v spojenom konaní o zmene v užívaní stavby podľa odseku 1.

Podľa § 85 ods. 3 stavebného zákona zmeny účelu užívania stavby, ktoré spočívajú v zmenách podľa odseku 1 a 2, stavebný úrad nepovolí, ak sú v rozpore so záväznou časťou územnoplánovacej dokumentácie.

V súlade so záväznou časťou Územného plánu mesta Pezinok, ktorý bol vyhlásený Všeobecne záväzným nariadením Mesta Pezinok č. 2/97 v znení VZN č. 15/2000, č. 5/2002, č. 15/2004, č. 2/2005 a č. 2/2006 sa predmetná stavba nachádza na území individuálnych obytných štruktúr, pričom podľa hlavnej prevládajúcej funkcie sú tieto plochy prednostne určené pre funkcie individuálneho rodinného bývania v zástavbe rodinných domov a na vymedzených plochách sa nevylučuje umiestnenie doplnkových funkcií základnej nekomerčnej vybavenosti, skupinového nízkopodlažného bývania, lokálnej rekreácie, verejnej zelene a technickej infraštruktúry, ak tieto podporujú prevládajúcu funkciu, respektíve negatívne neovplyvňujú prevládajúcu funkciu bývania. V danom územnopriestorovom celku nie sú prípustné kapacitné poľnohospodárske funkcie, kapacitné podnikateľské prevádzky, areálové výrobné funkcie, areálové skladové prevádzky a areálové dopravné zariadenia.

Podľa vyjadrenia mesta Pezinok, oddelenia výstavby a územného plánovania z 26. mája 2011, zabezpečujúceho obstarávanie územnoplánovacích podkladov a územnoplánovacej dokumentácie, t. j. územného plánu obce a územného plánu zóny, je prevádzka bowlingovej herne so zázemím zlučiteľná s funkciou individuálneho rodinného bývania v zástavbe rodinných domov, nakoľko prevádzka bowlingovej herne nie je uvedená v neprípustnej záväznej funkcii.

Žalobcovia zjavný rozpor navrhovaného funkčného využitia predmetnej stavby so záväznou časťou územného plánu vzhládli predovšetkým v tom, že bowlingová herňa so zázemím (pohostinstvom, barom) nie je zlučiteľná s funkciou bývania podľa záväzného regulatívu, keďže je dostupná širokej

verejnosti, konajú sa tam spoločenské a firemné akcie, pre ktoré je charakteristický zvýšený hluk zabávajúcich sa hostí, zvýšený hluk z audio zariadení, zvýšený pohyb osôb a dopravných prostriedkov do neskorých nočných hodín a navyše prevádzka je otvorená pravidelne 4 dni v týždni vrátane dní pracovného pokoja - štvrtok, piatok, sobota, nedeľa od 15.00 hod do 23.00 hod.

Vo vzťahu k námietke, ktorou žalobcovia namietali, že prevádzka produkuje zvýšený hluk, najvyšší súd vychádzajúc zo záverov Protokolu o meraní hluku vo vonkajšom prostredí od zdroja hluku - prienik hluku prevádzky F. G. S., Y. XX, XXX XX T. vypracovaného K., odborne spôsobilým inžinierom v odbore „Meranie a hodnotenie hluku“ dňa 6. novembra 2009, podľa ktorých hladiny hluku pre deň, večer a noc neboli v meranom mieste v čase merania prevádzkou F. G. S., Y. XX, T. prekročené, túto vyhodnotil za nedôvodnú. V súvislosti s touto výhradou najvyšší súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. mája 2010 sp. zn. 6Sžo/150/2009 publikované ako rozhodnutie č. 99/2011 v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu SR a súdov Slovenskej republiky č. 6/2011, v ktorom najvyšší súd uviedol, že : „...Znalecký posudok je jedným z dôkazov v správnom konaní, ktorý hodnotí správny orgán ako ktorýkoľvek iný dôkaz, pričom však nie je oprávnený posudzovať jeho správnosť (jeho závery), ale hodnotí iba to, či úvahy znalca zodpovedajú zásadám logiky a skutkovým záverom vyplývajúcim z dôkazov vykonaných správnym orgánom“. Preto pokiaľ odborne spôsobilá osoba nevyhodnotila negatívny dopad navrhovanej prevádzky na hluk vo vonkajšom prostredí, skutočne, ako správne uviedol súd prvého stupňa, nebol dôvod pre neakceptáciu predloženého protokolu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky súhlasne s názorom súdu prvého stupňa zdieľa názor, že pri posudzovaní súladu zlučiteľnosti navrhovanej zmeny v užívaní predmetnej stavby s územným plánom mesta Pezinok je relevantné, že prevádzka bowlingovej herne jednak podporuje lokálne športovo-rekreačné aktivity a preto je svojou povahou zlučiteľná s funkciou individuálneho rodinného bývania (plní jej doplnkovú funkciu) a jednak, že sa nejedná o veľkokapacitnú komerčnú prevádzku zábavného typu, ktorej prevádzka je v danom územnopriestorovom celku neprípustná.

Rovnako námietka, ktorou sa žalobcovia dovoľávali aplikácie ustanovenie § 82 ods. 1 stavebného zákona v podobe určenia podmienok užívania stavby, napríklad určenia maximálnej kapacity prevádzky, obmedzenia prevádzkovej doby v nočných hodinách nie je relevantná.

Podľa § 82 ods. 1 stavebného zákona kolaudačným rozhodnutím sa povoľuje užívanie stavby na určený účel, a ak je to potrebné, určia sa podmienky užívania stavby.

Podľa § 82 ods. 4 stavebného zákona v podmienkach užívania stavby stavebný úrad podľa druhu a účelu stavby uloží najmä vyznačenie drobných odchýlok do overenej dokumentácie stavby, ktoré stavebný úrad vzal na vedomie, a ďalšie povinnosti na zabezpečenie verejných záujmov, na ochranu práv a oprávnených záujmov účastníkov, na zabezpečenie záujmov starostlivosti o životné prostredie, bezpečnosť a ochranu zdravia ľudí, požiaru bezpečnosť a zabezpečenie prístupu osobám s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie.

Kolaudačným rozhodnutím respektíve rozhodnutím o zmene v užívaní stavby sa povoľuje užívanie stavby k určenému účelu a ak je to potrebné, stanovia sa podmienky pre užívanie stavby. Vždy však musí ísť o podmienky, ktoré majú oporu vo všeobecných podmienkach na výstavbu a vyplývajú zo stavebnotechnického stavu stavby a preto nimi nemožno regulovať prevádzkovú dobu zariadenia poskytujúceho služby či už športového alebo reštauračného charakteru v obave, že by návštevníci tohto zariadenia mohli byť hluční. Preto súd prvého stupňa správne v odôvodnení napadnutého rozsudku zdôraznil, že prípadné negatívne vplyvy zmenu spôsobu využitia prevádzky je kompetentná svojimi nástrojmi regulovať územná samospráva. Na tomto mieste je ešte žiaduce uviesť, že pokiaľ stavba spĺňa všeobecné technické požiadavky, technické normy, sú dodržané požiadavky určené dotknutými orgánmi, predovšetkým vylúčenie alebo obmedzenie negatívnych účinkov stavby a jej užívania na životné prostredie nemôže byť prekážkou vydania rozhodnutia stavebného úradu jej eventuálny negatívny vplyv v podobe hluku zasahujúceho vedľajšiu stavbu, ktorého existencia v stavebnom konaní preukázaná nebola.

Pokiaľ ide o výhradu žalobcov o nedostatočnom počte parkovacích miest odvolací súd mal z obsahu administratívneho spisu preukázané, že vo dvorovej časti na pozemkoch parc. č. XXXX/X a XXXX/X je zriadených 5 parkovacích miest pre zákazníkov a 1 parkovacie miesto pre personál slúžiacich aj pre predchádzajúcu prevádzku, pričom zo situácie dopravného značenia potvrdenej ODI v Pezinku dňa 13. júla 2010 vyplýva, že pre potreby navrhovanej prevádzky bowlingu je potrebných minimálne 5 parkovacích miest. Preto pokiaľ sa konajúce správne orgány odvolávali vo vzťahu k zabezpečeniu statickej dopravy na kladné stanovisko príslušného dotknutého orgánu, nepochybili, nakoľko ním boli zviazané. Z uvedeného dôvodu aj túto námietku žalobcov najvyšší súd nemohol akceptovať.

Posúdiac tiež relevanciu námietky, ktorou žalobcovia prezentovali, že povolenou prevádzkou dôjde k narušeniu súkromia a pohody bývania, najvyšší súd plne sa stotožniac s argumentmi súdu prvého stupňa dodáva, že v danom prípade súd prvého stupňa správne uviedol, že sa nejedná o občianskoprávne námietky, ktoré by odôvodňovali postup podľa § 137 ods. 2 stavebného zákona, ktorý by konkrétne znamenal prerušenie stavebného konania a odkázanie účastníkov konania na súd alebo iný príslušný orgán. Preto stavebný úrad v tejto súvislosti nevykázal vadu, ktorá by mala za následok zrušenie napadnutého rozhodnutia. Správne prvostupňový správny orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že tieto námietky nemajú charakter občianskoprávnych námietok v zmysle ustanovenia § 137 ods. 2 stavebného zákona, ale sa jedná o námietky, ktoré sa týkajú splnenia základných požiadaviek na stavby podľa § 43d stavebného zákona a všeobecných technických požiadaviek na výstavbu podľa vyhlášky č. 532/2002 Z. z., ktorými je povinný sa zaoberať a vyhodnotiť ich v odôvodnení svojho rozhodnutia, pričom je viazaný stanoviskami a vyjadrenia dotknutých orgánov (§ 140b ods. 1 stavebného zákona). Na uvedenom nič nemení skutočnosť, že žalovaný správny orgán na rozdiel od prvostupňového správneho orgánu tieto námietky posúdil ako občianskoprávne (§ 250i ods. 3 OSP).

Záverom zaoberajúc sa námietkou, ktorou žalobcovia operovali, že napadnutým rozhodnutím bolo porušené ich ústavné právo na súdnu ochranu podľa článku 46 Ústavy Slovenskej republiky, do ktorého obsahu ako uviedli patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy a taktiež aj právo na ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy najvyšší súd upriamuje pozornosť žalobcov na skutočnosť, že v posudzovanom prípade konajúce správne orgány aplikovali na daný prípad relevantné právne predpisy a to konkrétne stavebný zákon a vykonávacie právne predpisy vzťahujúce sa naň, pričom taktiež nezistil, že by ich rozhodnutia boli arbitrárne majúť za to, že správne orgány dostatočne zistili skutkový stav veci a žalobcom ako účastníkom stavebného konania poskytli zrozumiteľné dôvody, pre ktoré ich námietkam a odvolaniu nevyhoveli.

V súvislosti s vyššie uvedenou námietkou najvyšší súd odkazuje tiež na citáciu z Komentáru k Ústave Slovenskej republiky, Milan Čič a kolektív str. 235 : „Z povahy práva na súdnu ochranu vyplýva, že jednotlivcovi patrí voči štátu v danej konkrétnej záležitosti iba práva na zodpovedajúce súdne konanie pred príslušným súdom, nevzniká mu však nárok na „jemu priaznivé rozhodnutie v zmysle nároku na právnu ochranu“. Ústava teda zaručuje každému jednotlivcovi, fyzickej i právnickej osobe právo voči štátu, aby jeho žaloba bola súdom prijatá i prejednaná v súlade so zákonnou úpravou občianskosúdneho konania. Priaznivé meritórne rozhodnutie pre toho, kto sa domáha súdnej ochrany, závisí totiž v jednotlivých prípadoch od toho, či boli splnené procesné i materiálne zákonné predpoklady.“

Odvolací súd, tiež posúdil formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu ako aj žalovaného a nevzhladol ich nezákonnosť majúť za to, že tieto sú podľa jeho názoru náležité a podrobne odôvodnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, považujúc rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ako aj prvostupňového správneho orgánu za zákonné, vydané na základe spoľahlivo a náležite zisteného skutkového stavu vyhodnotil námietky žalobcov uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné a preto mu nezostávalo iné ako napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 219 ods. 1 a 2 OSP, stotožniac sa v celom rozsahu s jeho odôvodnením.

Vzhľadom k tomu, že zákonom č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného od 1. októbra 2013, obvodné úrady zriadené podľa predpisov účinných do 30. septembra 2013 sú okresné úrady podľa tohto zákona, odvolací súd podľa § 107 ods. 4 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. na strane žalovaného pokračoval v konaní s právnym nástupcom pôvodne označeného žalovaného, ktorým je okresný úrad.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP a § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalobcom z dôvodu, že neboli v odvolacom konaní úspešní a účastníčke konania a žalovanému z dôvodu, že im náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.